

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਕ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਸਜਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ , ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਧੇਖੇਬਾਜ਼ ਮਾਇਆ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਤੁੜਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ, ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਪ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਹੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਤੁੜਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਤੋੜਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗਲਾਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਕੇ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਉਚਾਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਦਾ ਹੀ ਰਾਜ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਉਹ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਹੀ ਭੱਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਰਾਮ ਤਾਂ ਤੇੜਾ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਰਾਵਣ ਹੈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਾਮ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦੀ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਭਦਾ ਉਹ ਬਾਪ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਡੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਸਭ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇ ਵਜਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਵਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੀਏ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ, ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸੰਸਕਾਰ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਸਾਫ਼ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ, ਪਾਵਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਥੱਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਉਤਰਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ, ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭਦਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਮਾਂ ਦਾ ਦੰਢ ਜ਼ਰੂਰ ਭੋਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਕੋਈ ਜਨਮ ਦੇਕੇ ਹੀ ਸਜਾ ਦੇਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਜਾ ਖਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਜ਼ਰੂਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਫੀਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਜਾ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਣ ਵਕਤ ਦੰਢ ਭੋਗਦੇ ਹਨ, ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਮਾ ਕਰੋ ਭਗਵਾਨ, ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਮਾ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਸਭਤੋਂ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਹੋਈ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ। ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇੱਕ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਹ ਚਲਿਆ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ। ਪਰ ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਸੰਗ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵੈਰਾਗ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲਗਾਵ ਕਿਉਂ ਰਖੀਏ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਵੇਗੀ। ਫੇਰ ਈਸ਼ਵਰ ਯਾਦ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਤੋੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਜਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਪੱਦ ਵੀ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਬੜੀ ਧੇਖੇਬਾਜ਼ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ

ਕਰੇ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਛੁੱਟ ਜਾਏ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹੱਥ ਕਾਰ ਡੇ ਦਿਲ ਯਾਰ ਡੇ। ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਧੋਖਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਵੇਗੀ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਸ ਮਰਣਗੇ ਫੇਰ ਗਲਾਣੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਬੀਜਰੂਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਹੇ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਮਿਸਲ ਸਮਝ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ.....ਇਵੇਂ ਸਮਝ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਟੇ ਖਿਆਲਾਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਬੀਜਰੂਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਮੇਟੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ.....ਪਰ ਯਥਾਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਂਹ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਮੇਟੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਯਥਾਰਥ ਯਾਦ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਲਦਾਇਕ ਹੈ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿੰਦੂ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਚੱਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਉਹ ਚਿੰਤਨ ਰਹੇ, ਸੋ ਨਹੀਂ। ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਹੀ ਚਿੰਤਨ ਰਹੇ - ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਯਾਦ। ਕੋਈ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਚਾਰਟ ਭਾਵੇਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖਦੇ ਕਿ ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਚਾਈ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਲਿੱਖਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ - ਚੰਗੀ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯੋਗ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਇਸ ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਉਹੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਸੱਕਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹੇਗੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੁਣ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਥੋੜ੍ਹੇਗੀ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਇੰਨਾ ਕਮਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਕਮਾਈ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਯਥਾਰਥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਝਾੜ। ਪੌੜੀ ਨਾਲ ਵੀ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਜਿਆਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਸਭਦੇ ਕਲੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਗੋਲਾ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਝਾੜ। ਇਹ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਦਾ ਫਲੈਗ (ਝੰਡਾ) ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਡਰਾਮਾ ਅਤੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆਦਿ ਕੌਣ ਹਨ? ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਮਹਾਂਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਆਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਧਨ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗਾ? 4 ਭੁਜਾ ਵਾਲੇ, 8 ਭੁਜਾ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। 8-10 ਭੁਜਾ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਜਿਸਨੂੰ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਬਣਾਇਆ, ਬਸ ਚੱਲ ਪਏ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਨੂਮਾਨ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ਬਸ ਚੱਲ ਪਏ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਲੈ ਆਇਆ.....ਉਸਦਾ ਵੀ ਅਰੂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਤਾਂ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ! ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾ ਬਣੇ, ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਾ ਮਿਲੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਣੀ ਹਨ। ਮਰਤਬੇ ਦਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਤ ਹੈ। ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬਾਹੁਬਲ, ਇਹ ਹੈ ਯੋਗਬਲ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਰੈਫਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਬੋਲੋ ਹਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੂਹ ਬੈਠ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਦੀ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਲਿਖੇਟਰ, ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ - ਇਹ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਧਮਚੱਕਰ ਮਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟ੍ਰਾਂਸਲਾਇਟ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਛੋਟੇ ਵੀ ਹੋਣ ਜੋ ਸਭਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਖੂਬ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਵਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੈਂਟਰਸ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਚਾਹੀਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ,

ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੱਢ ਕੇਈ ਦਾ ਵੀ ਨਾਲ ਪਾਓ। ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਓ। ਅੱਛਾ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਕਿਥੋਂ ਆਉਣਗੇ? ਕੇਈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬੀ.ਕੇ. ਹੋਣ। ਬੱਚੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣਗੇ। ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬੜੇ ਕਲੀਅਰ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਯਰਥਾਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯੋਗ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਸਵੈ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਕੇਈ ਦੀ ਵੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਕਤ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅਧਾਰਮੂਰਤ ਭਵ : ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਬੇਣ ਦਾ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡਰਡ ਭਰਨ ਦਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਇਹ ਵਕਤ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਵਕਤ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਵਰਤਮਾਨ ਵਕਤ ਨੂੰ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਕਤ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਕਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਵੈ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਅਧਾਰਮੂਰਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਸੀ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਹਾਰੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਵੈ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾ ਲੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਸਹਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

*****

ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋਮਵਰਕ

ਸੰਪੂਰਨ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਅਵਿਅਕਤ ਦੀ ਡਿਗ੍ਰੀ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਸ੍ਰਵ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬਣੇ। ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਫੇਥਫੁੱਲ, ਪਾਵਰਫੁੱਲ, ਸਕਸੈਸਫੁੱਲ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਨਾਜ਼ੁਕ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਨਾਜ਼ਾ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਛੱਡ ਵਿਕਰਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਕਰਾਲ ਰੂਪ (ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ) ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰੋ।